

En record de Francesca Marlet, una dama de la música

Francesca Marlet va rebre la Insígnia d'Or de l'Ajuntament de Matadepera el 23 de desembre de 2006. © www.matadepera.cat

Per Mònica Pagès

Catalunya ha tingut sempre personalitats que han sentit la passió per la música i que han sabut fer de catalitzadores del fet musical des del repte que significa l'organització d'un concert o, fins i tot, d'un festival. Una tasca gens fàcil i molt sovint poc agràida, que sempre queda a l'ombra de l'esplendor més o menys brillant del concert. Entre aquestes persones, avui recordem Francesca Marlet, la fundadora de Festival Internacional de Música de Matadepera, que ja fa més de trenta anys que es celebra en aquesta localitat al peu de la Mola, pel qual des de llavors ha passat el bo i millor dels intèrprets del nostre país i d'altres punts d'Europa. La Francesca va ser més que una promotora musical o una melòmana devota, era una activista cultural en tots els sentits. A més de totes les entitats culturals que va arribar a promoure al seu poble, també era una incondicional dels concerts que organitza la seva gran amiga Gemma Romanyà al Paper de Música de Capellades.

Desembre passat Francesca Marlet va celebrar els noranta anys envoltada pels amics, en un homenatge que va organitzar l'entitat Dones d'Avui a Matadepera, de la qual també era membre i cofundadora. L'edat no li va impedir mantenir el seu caràcter brillant i exquisit fins a l'últim moment, tot esdevenint exemple paradigmàtic del fruit que va donar la generació noucentista amb el seu sistema educatiu progressista i la seva sensibilitat incorruptible per les arts, en què tota una generació, la nascuda als anys vint, va poder gaudir d'una cultura vastíssima, d'un catalanisme refinat i d'una capacitat de servei a la societat d'una eficàcia i d'una fertilitat exemplars. La Francesca en va esdevenir un referent en el seu entorn.

Francesca Marlet en la celebració del s22eu 90è aniversari. © www.matadepera.cat

Filla del pintor Francesc Marlet, de joveneta havia après a tocar el violí al seu Sabadell natal i ja de gran, quan ja vivia a Matadepera i es va presentar a les primeres eleccions democràtiques, va ser elegida regidora de Cultura d'aquest Ajuntament, a través del qual va saber realitzar la seva passió per la música amb aquest festival que al segle XXI ha sabut incorporar noves iniciatives com la del Pòdium Internacional que dirigeix artísticament el violoncel·lista Peter Schmidt. Ell, precisament, en nom de tots els músics que han passat per aquest festival i que van conèixer la categoria humana de Francesca Marlet, ha escrit aquestes paraules en record seu:

“Vam conèixer Francesca Marlet la primera vegada que vam tocar a Matadepera l'estiu de 2012. Era una dama molt elegant, de criteri clar i incisiu. Va ser un any més tard que, juntament amb la compositora i professora Cristina Ballbé, li vam presentar la nostra proposta per a donar un toc nou al Festival Internacional de Música de Matadepera que la Francesca havia creat més de trenta anys enrere. Des del primer moment li va agradar molt la idea del Pòdium i es va oferir a fer tot el possible perquè es fes realitat i funcionés bé. Aleshores no ens imaginàvem fins a quin punt ens ajudaria!

Cada any rebia músics de tot arreu a casa seva, els allotjava, els preparava l'esmorzar, els feia de cangur quan venien amb fills, els acompanyava als assajos, els anava a comprar pernil perquè se'l poguessin endur als seus països i fins i tot va passar algunes nits fins a la matinada discutint, rient i cantant amb ells. Gaudia com ningú dels concerts. La seva presència era radiant i vibrant, la seva vitalitat contagiava a tots els músics que ens trobàvem al seu voltant.

Ens impressionava el seu coneixement de la música i de l'art en general. Casa seva estava plena de quadres pintats pel seu pare. Tenia el passadís ple de llibres de grans autors del nostre país, començant pel seu gran amic Jaume Cabré, i també molts de traduïts al català, començant pels clàssics grecs i llatins de la col·lecció Bernat Metge. Ens inspirava la seva curiositat, les seves ganes d'aprendre i, sobretot, l'amor que tenia per la música i per als músics. Es preparava meticulosament i amb molta il·lusió per a tots els concerts del Pòdium i sempre volia aprendre alguna cosa més sobre els compositors, l'obra i els intèrprets.

A més del Pòdium, gaudia molt dels concerts de la temporada a Matadepera i en algunes ocasions vam poder portar-la a concerts que donàvem a pobles del voltant. Era un goig tenir-la a prop, sempre generosa i entusiasta. La Francesca, que sentia un gran agraïment per la música i els músics, ara deixa en nosaltres un agraïment profund per haver-la conegut i per haver compartit moments inoblidables amb ella. Un sentiment de gratitud «tossudament volgut i constant», tal com ella va expressar en el seu últim aniversari”.

Descansi en pau.